

Anke de Jong

**ALS IK HET KAN,
KAN JIJ HET OOK**

INHOUD

© Anke de Jong, Joanne Wienen, 2024
© The House of Books, Amsterdam 2024
Fotografie: © Nicky Onderwater
Omslag en binnenwerk: Toula Thijssen
Productieassistent: Janine Karssens
Visagie & haarstyling: Dian Beekhuis (Anke de Jong)
Styling: Kelly Staa (Anke de Jong)

ISBN 978 90 443 6828 4
ISBN 978 90 443 6827 7 (e-book)
NUR 450, 401

www.thehouseofbooks.com
www.overamstel.com

OVERAMSTEL
uitgevers

The House of Books is een imprint van Overamstel uitgevers bv

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining niet toegestaan.
Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze ook, zonder
voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

<i>Voorwoord Anke</i>	7	
Interview Karin Swerink	10	
<i>1. Over Friesland</i>	20	
Interview Merel Westrik	26	
<i>2. Dromen van een Nike-trui</i>	36	
Interview Élodie Ouédraogo	40	<i>10. Ik denk dat ik het wel kan</i> 150
<i>3. Geef mij maar Amsterdam</i>	50	Interview Giny Boer 154
Interview Bobby Boermans	54	<i>11. We gaan het anders doen</i> 164
<i>4. De Clercqstraat 37</i>	64	Interview Sarah Janneh 170
Interview Susan Lenderink	68	<i>12. In een stroomversnelling</i> 180
<i>5. Het telefoontje dat mijn leven veranderde</i>	78	Interview Frida Boeke 186
Interview Hannah Prins	84	<i>13. Een nieuwe wending</i> 196
<i>6. Onderaan de ladder</i>	94	Interview Kelly Staa 202
Interview Lieke Martens	98	<i>14. Van tijdgeest naar tijdloos</i> 212
<i>7. Groot denken</i>	108	Interview Pernille Teisbæk 216
Interview Stephanie van Eer	112	<i>15. De reis van mijn leven</i> 226
<i>8. Vallen en opstaan</i>	122	Interview Jurre Geluk 232
Interview Igone de Jongh	128	<i>16. Het jaar waarin ik definitief stopte met bang zijn</i> 242
<i>9. De jongste hoofdredacteur van een modetijdschrift</i>	138	Interview Julia Mekkes 248
Interview Yara Michels	140	<i>17. Grote dromen, nieuwe kansen</i> 258
		Interview Vivian Hoorn 262
		<i>18. Als ik het kan, kan jij het ook</i> 272
		Interview Elina Grothén 276
		<i>Dankwoord</i> 286

VOORWOORD

7

Ik heb mijn hele leven rolmodellen gehad. Als meisje was ik fan van de Spice Girls. Als tiener keek ik bewonderend naar Anna Wintour en tijdens mijn studie werd Karin Swerink, de toenmalige hoofdredacteur van *Glamour*, mijn inspirator. Later zocht ik mijn rolmodellen iets dichterbij huis en omringde ik me vooral met mensen naar wie ik opkeek en dacht: ja, zo wil ik ook zijn. Sommige rolmodellen horen duidelijk bij een bepaalde levensfase. Zo vond ik Anna Wintour als tiener geweldig, maar viel ze voor mij toch een beetje van haar voetstuk toen ik als hoofdredacteur van *Glamour* daadwerkelijk meetings met haar had. Ik vond haar koud en afstandelijk, zo'n beetje het tegenovergestelde van hoe ik zelf als leidinggevende wilde zijn. Andere rolmodellen zijn met me meegegroeid. Karin Swerink is zo iemand. Zij werd mijn mentor toen ik hoofdredacteur werd bij *Glamour* en nog steeds vraag ik haar af en toe om advies. En altijd weet ze me te inspireren om groter of kritischer te denken, en vol energie weer verder te gaan.

Als ik kijk naar het pad dat ik heb bewandeld, hebben mijn rolmodellen en voorbeelden een cruciale rol in mijn carrière gespeeld. Ze waren voor mij niet alleen het levende bewijs van wat mogelijk was, maar ze hebben me ook uitgedaagd om buiten mijn comfortzone te treden, en ze hebben me geholpen om mijn eigen potentieel te zien, wanneer ik daar zelf aan twijfelde. Ik geloof sterk dat het hebben van rolmodellen ons de kracht geeft om te groeien en ons eigen unieke pad te vinden, en daarom moedig ik iedereen aan om actief op zoek te gaan naar de mensen die jou willen en kunnen inspireren. Het is de belangrijkste reden dat ik dit boek wilde maken.

In de afgelopen maanden sprak ik negentien mensen die mij mateloos inspireren en fascineren. Mensen met een carrière in de media, mode en entertainment, maar ook in de sportwereld, het bedrijfsleven en daarbuiten. Het zijn de beste mensen in hun vak – sommigen omdat ze al een mooie carrière achter de rug hebben, anderen omdat ze een groot talent hebben en op het punt staan door te breken. Hoe zijn zij op deze plek in hun carrière gekomen? Welke offers hebben ze daarvoor moeten brengen? En wie waren hún rolmodellen?

8 Mijn fascinatie voor rolmodellen gaat grappig genoeg vaak hand in hand met een fascinatie voor hun kledingstijl. Niet gek natuurlijk, voor iemand die in de modewereld werkt. Over mode wordt nogal eens lacherig gedaan, alsof het iets oppervlakkigs zou zijn, maar ik geloof heilig in de kracht van kleding. Kleren vertellen een verhaal. Ze zeggen iets over je identiteit, wat je mooi vindt, en hoe je jezelf ziet, of de wereld om je heen. Zo droeg ik voor mijn sollicitatiegesprek met *ELLE* een witte pantalon, een top en sneakers van Dior – met daarbij een felgekleurde Chanel-tas – omdat ik me daarin zelfverzekerd en krachtig voelde. Mode is dan misschien bijzaak, maar wat mij betreft wel een heel leuke en belangrijke bijzaak.

Iedereen die ik voor dit boek mocht interviewen heeft een heel eigen stijl. Daarom was ik niet alleen benieuwd naar hun carrière, maar ook naar wat er in hun kledingkast hangt. Wat zijn hun favoriete items? En welke kledingstukken geven hun net een beetje meer zelfvertrouwen? Hoe leuk dat we voor de fotoshoot ook echt in hun kledingkast mochten duiken!

Het was mijn missie om een boek te schrijven boordevol inspiratie en adviezen voor de lezer, maar gaandeweg kwam ik erachter dat de gesprekken eigenlijk net zo goed inspiratie en adviezen boden aan mijzelf. Na elk gesprek reed ik weer met nieuwe inzichten naar huis. En langzaamaan begon ik parallellen te zien. Bij niemand is het succes komen aanwaaien, allemaal hebben ze ergens in hun carrière kansen gezien en die met beide handen gegrepen

– om vervolgens niet meer los te laten. En het is niet zo dat de weg naar de top daarna gemakkelijk was. Vrijwel iedereen die ik voor dit boek sprak, heeft een pad moeten bewandelen van vallen en opstaan, en, misschien nog wel belangrijker, daarvan léren.

Ik ben onwijs dankbaar voor de openheid van alle geïnterviewden. Ik voel me rijker door alle gesprekken met deze mensen, die open waren over hun carrière, hun dromen en onzekerheden, en mij niet alleen een kijkje in hun kledingkast boden, maar me ook binnenlieten in hun leven thuis. Ze lieten me allemaal toe in hun ziel.

In dit boek deel ik ook mijn eigen verhaal en vertel ik hoe ik als meisje van het Friese platteland opklom tot hoofdredacteur van *ELLE*. Ik vertel over de hoogtepunten en mijlpalen, maar ook over de dieptepunten, de lessen die ik leerde en de offers die ik bracht. Het is voor het eerst dat ik hier zo open over ben en dat vind ik, op z'n zachtst gezegd, ongelooflijk spannend. Maar de afgelopen maanden heb ik, mede door de gesprekken met mijn rolmodellen, gemerkt hoe waardevol en leerzaam het is als mensen dat doen.

Ik heb ongelooflijk genoten van het samenstellen en schrijven van dit boek, al heb ik me tijdens dit proces ook weleens afgevraagd waar ik in godsnaam aan begonnen was. Op die momenten was ik nog blijer dat ik kon samenwerken met de andere makers van dit boek. Van fotograaf en vormgever tot co-auteur en de mensen van de uitgeverij. Gaandeweg leerde ik dat projecten die voelen als het beklimmen van de Mount Everest, uiteindelijk lukken als je elke dag gewoon een paar stappen zet. Door dat samen met anderen te doen, werd het niet alleen veel leuker, maar kwam ik ook nog eens een stuk verder.

Het maken van dit boek en de gesprekken die ik heb gevoerd hebben mij enorm veel gebracht, en nu hoop ik dat dit boek ook voor jou iets zal betekenen. Zie het als een bron van inspiratie, een schop onder je kont of een liefdevol duwtje in de rug; *whatever* jij nodig hebt om de eerste stap te zetten. Want daar begint het allemaal mee. Met eindeloos veel proberen, kansen pakken en er het beste van maken. Waar je ook vandaankomt, op welk punt je ook staat in je leven – het is mogelijk om met ambitie, doorzettingsvermogen en een beetje geluk je dromen waar te maken. *Als ik het kan, kan jij het ook.*

HARIN

Interview

‘Hoofdredacteur word je niet zomaar. Het is simpelweg onderaan beginnen, hard werken en meters maken.’

SWERINNH

curriculum vitae

21 - 2 - 1969	geboren te Winterswijk
1987 - 1991	studeerde aan de Kunstacademie AKI in Enschede
1991 - 1992	werkte als freelance stylist
1992 - 1996	was moderedacteur bij tijdschrift <i>Yes</i>
1996 - 1999	klom op tot chef mode, beauty & lifestyle bij <i>Yes</i>
1999 - 2002	ging aan de slag als redactiemanager bij <i>Libelle</i>
2002 - 2004	adjunct-hoofdredacteur bij <i>Libelle</i>
2004 - 2011	richtte de Nederlandse <i>Glamour</i> op
2011 - 2019	lanceerde de Nederlandse <i>Vogue</i>
2019 - HEDEN	algemeen hoofdredacteur <i>LINDA</i> .

12

‘T

oen ik achttien was en het Amerikaanse tijdschrift *Glamour* in Nederland werd gelanceerd, werd dat vanaf dag één mijn lijfblad. Ik fietste na college zelfs

langs het Amstel Hotel om een glimp op te vangen van de lancering van het magazine. Het Amstel Hotel was roze verlicht, een indrukwekkend beeld, en de weken, maanden en jaren erna kon je niet om *Glamour* heen. Verantwoordelijk voor die lancering en het “grote denken” daarachter was Karin Swerink, de toenmalige hoofdredacteur.

Karin werd de eerste hoofdredacteur die een bekende Nederlander was, dat was haar strategie. Ze zat in de jury van de eerste seizoenen van *Hollands Next Top Model*, lanceerde events als de *Glamour Stiletto Run* in de P.C. Hooftstraat en voerde een nieuw soort strategie voor een magazine. En dat werkte. *Glamour* was binnen *no-time* het grootste fashion magazine van ons land. Ik studeerde nog, hield de media in de gaten en keek met bewondering naar Karin. Mijn droom werd: werken bij *Glamour*.

Uiteindelijk werd ik op mijn achtentwintigste hoofdredacteur van het magazine. Met Karin Swerink als mentor, die toen hoofdredacteur van *Vogue Nederland* was. We gingen samen naar de Fashion Weeks in Parijs en Milaan en eindigden elke dag met een glas champagne. Inmiddels zijn we vriendinnen. Nog steeds app ik haar soms een cover, volledig in vertrouwen uiteraard, als ik twijfel over een kleur of een beeld.

Karin is voor mij iemand die groot kan denken, lef heeft en een tijdloze stijl. En het liefst heeft ze blote benen. Zomer of winter, het maakt Karin niet uit. Want, zegt ze: “Mijn benen zijn mijn sterke punten, die gaan niet in een panty.” Dan ben je toch cool? – *Anke*

13

Uit wat voor nest kom je? ‘Ik ben opgegroeid in het Twenste dorp Nijverdalen, als oudste in een gezin met drie kinderen. Ik was altijd veel met sport bezig, eigenlijk iedereen bij ons thuis. Mijn vader was gymleraar en docent op de plaatselijke middelbare school en de gymvereniging, waar ook mijn moeder als vrijwilliger bij was betrokken. Met het hele gezin maakten we samen het clubblad. In de vakanties gingen we met de caravan naar Italië en namen we brood en koffie mee voor onderweg. Heel klein en gewoon allemaal.’

Wat was je eerste bijbaantje? ‘Op mijn zestiende ging ik als kamermeisje in een hotel werken. Op mijn eerste dag waren schilders de buitenkant van het

hotel aan het verven. “Kan het niet beter donkergroen?” heb ik me toen geoorloofd om op mijn eerste dag te vragen. Ik mocht meteen weer vertrekken. Het was een goede les in weten wanneer je wel en niet je mening moet geven. In de jaren daarna gaf ik veel les in jazzdans. Ik heb elke gymzaal in Twente gezien.’

Wist je wat je wilde doen na de middelbare school? ‘Het idee was om naar de pabo gaan, maar mijn tekenleraar raadde me aan eens op de kunstacademie te kijken. Ik ging naar de open dag van de AKI in Enschede en vond het meteen te gek. In mijn tweede jaar koos ik voor de richting mode, maar al vrij snel was duidelijk dat ik niet voorbestemd was om ontwerpster te worden. Snits en patronen interesseerden me niet zo. Liever dacht ik na over originele manieren om mijn collectie te presenteren. Hoe ga ik de foto’s maken? Wat voor boek ga ik maken? Dat ik bij een tijdschrift wilde werken, wist ik vanaf dag één van mijn stage bij *ELLE*. Na mijn studie heb ik een jaar als freelancer gewerkt. Ik deed stylingklussen voor tijdschriften als *Tina* en *Knip* en ik heb voor *Goede Tijden*, *Slechte Tijden* gewerkt, totdat ik in de krant een vacature zag voor moderedacteur bij het tijdschrift *Yes*. Ik heb een brief gestuurd, mocht op gesprek komen en kreeg de baan.’

Was die baan een keerpunt voor jou? ‘Absoluut. Ik voelde me supercool, en het was een geweldige leerschool. Ik deed elke week een shoot. Tegenwoordig zijn er producers om iedereen te boeken en koeriers die de kleding ophalen, maar ik deed alles zelf. Ik regelde de fotografen, de modellen en de studio’s, ik fietste zelf de stad door met tassen vol kleding en zorgde zelfs voor de lunch op de set. Hilmar Mulder, die nu hoofdredacteur is bij *Libelle*, was mijn collega. Samen mochten we twee dagen per seizoen naar Parijs voor fashion week en kregen we 85 gulden “leefgeld” per dag. Wij besloten dan om samen zes dagen op één kamer in het goedkoopste hotel te slapen en leefden samen zes dagen van dat leefgeld. We hadden voor geen enkele show kaarten, maar met een beetje charmant doen en soms onder een tentdoek door kruipen, kwamen we vaak toch binnen. Het was een magische tijd.’

Heb jij in die jaren ook mentoren gehad? ‘Ik had vooral veel aan mijn collega-vriendinnen, zoals Hilmar Mulder en Sabine Geurten en later Marie Nanette Schaepman. We bespraken wat we meemaakten en hoe het ervoor stond met ons vak. En dat doen we nog steeds. Ik heb ook veel geleerd van Franska Stuy, de hoofdredacteur bij *Libelle*, waar ik ging werken na *Yes*. Ze was heel streng en dat was niet altijd makkelijk, maar ze kon ook heel goed de

vinger leggen op details die een nummer in één klap beter maakten. Als ik nu nog weleens twijfel over een cover en iedereen op de redactie vindt iets anders, dan vraag ik haar: wat zou jij doen? Dan ben ik toch even benieuwd wat Franska denkt...'

'Vanaf het moment dat ik werd gevraagd om *Glamour* te gaan doen, dacht ik: *als dit gaat gebeuren, moet het gróóts.*'

Heb je die bevestiging nodig? 'Ik weet meestal heel goed wat ik wil, maar als iedereen zegt dat een kop roze moet en ik denk dat hij groen moet, dan kan ik toch gaan twijfelen. Wie ben ik nou eigenlijk om dit te vinden? Of wat als het niet verkoopt omdat "Kaatje uit Twente" groen heeft gezegd? Ik weet dat het onzin is, dat ik talent heb en bovendien keihard heb gewerkt om te komen waar ik nu ben, maar soms doe ik dit voor mijn gevoel nog steeds per ongeluk. Dat impostersyndroom zit diep. Als de onzekerheid toeslaat, helpt het om mensen uit het vak te vragen of zij denken dat ik gelijk of ongelijk heb. Niet om klakkeloos naar te luisteren, want ik doe uiteindelijk toch wat ik zelf wil, maar het scherpt mijn eigen blik.'

Wat zijn de belangrijkste momenten uit je carrière? 'De lancering van *Glamour*, de lancering van *Vogue* en het vijfjarig bestaan van *Vogue*. Dat was drie keer echt een *over the top wedding experience*-feest met enorme draai-boeken. Vanaf het moment dat ik door een headhunter werd gevraagd om *Glamour* te gaan doen, dacht ik: als dit gaat gebeuren, moet het gróóts. Op mijn vraag of er budget was, antwoordde de toenmalige uitgever Erik Blok: "Je hebt één taak, doe het groot en goed." Dat moet je vooral tegen mij zeggen. We hebben het volledige Amstel Hotel verbouwd. De rode vloerbedekking werd vervangen door een roze, er was een discovloer, gasten werden opgehaald in een Hummer en op een boot in de Amstel trad Juliette Lewis op. Er draaiden commercials op radio en tv en er reden *branded* taxi's door de stad. En vooral feesten, feesten, feesten. De volgende ochtend gingen de wildste verhalen rond over de redactie.'

Dat grootse denken is iets wat ik enorm in jou bewonder. Zeven jaar later werd je gevraagd om *Vogue* te lanceren. Hoe was dat?

'Het leuke aan *Glamour* was dat destijds niemand mij kende en niemand het blad nog kende. We konden dat merk echt helemaal van de grond opbouwen. Met *Vogue* was dat heel anders. Mensen wisten dat *Vogue* kwam, ze wisten wanneer het kwam en iedereen wist dat ik de hoofdredacteur zou worden. Veel mensen uit het vak vonden mij daar zeer ongeschikt voor, omdat ze zichzelf geschikter vonden.'

Hoe ging je met die kritiek om? 'Als een collega een vinnige opmerking maakte of heel erg doordramde dat we het op manier A moesten doen, dan sprak ik mezelf heel bewust streng toe: kom op Karin, jij bent de hoofdredacteur en we doen het zoals jij het wil. Ik moest op mijn eigen visie vertrouwen, zeker in die begintijd bij *Vogue*. Dat is zo'n grote en gerenommeerde titel, dat alles zwaar en serieus werd. Journalisten durfden hun stuk niet in te leveren omdat ze bang waren dat het niet *Vogue* genoeg was. Stylisten en fotografen gingen ineens extreem serieus en *arty-farty* doen. Terwijl ik juist een blad wilde maken dat *fun* was, bedoeld voor een grote groep vrouwen die houden van mooie kleren. Het heeft even geduurd, maar door streng te zijn en dingen soms ook echt af te keuren, heb ik het weten om te draaien. Ik kan nu weleens oude nummers doorbladeren en dan vind ik het eigenlijk steengoed wat er er ligt, maar dat was toen echt niet zo. Toen wilde ik nog veel dingen anders, *béter*.'

Is er een periode in je carrière geweest waar je veel van hebt geleerd?

'Eigenlijk heb ik toch het meest geleerd van mijn fouten. Ik denk bijvoorbeeld aan een productie voor *Yes* die werd afgekeurd. Wóédend was ik toen, maar achteraf begreep ik waarom. Of een hele special voor *Libelle* die één week voor de drukdeadline volledig op de kop moest omdat hij niet goed was volgens Franska. Mopperend en schoorvotend heb ik die special aangepast, maar ik moest uiteindelijk toegeven dat ze gelijk had. Maar ik heb ook veel geleerd van de keren dat ik voor een cover niet op mijn onderbuikgevoel ben afgegaan. Stom, want ik weet zeker dat die "onderbuikgevoel"-covers beter waren geweest. Langzaam leer ik om ook stil te staan bij successen, dat is net zo belangrijk voor je leercurve.'

Welk advies heb je voor mensen die jouw carrière ambiëren? 'Er zijn geen duidelijke stappen die je moet zetten om bij het hoofdredacteurschap uit te komen. Het is vooral goed letten op kansen die voorbijkomen, en ze ook zelf creëren. Ik werkte als moderedacteur bij *Yes* toen de chef ziek werd en ik

uit mezelf een aantal taken oppakte. Dat hóéfde niet. Ik had ook lekker op tijd naar huis kunnen gaan om een yogalesje te pakken, maar omdat ik me verantwoordelijk voelde om alles goed te laten doorgaan, werd automatisch naar mij gekeken toen de baan vrijkwam. Op dezelfde manier werd ik uiteindelijk adjunct-hoofdredacteur bij *Libelle*. Toen de adjunct daar wegging, pakte ik taken op en zodoende diende ik mezelf automatisch aan als de volgende adjunct. Hoofdredacteur word je niet zomaar. Het is simpelweg onderaan beginnen, hard werken en meters maken.'

Laten we het nog even hebben over jouw geweldige stijl. Hoe zou je deze omschrijven en hoe is deze door de jaren heen geëvolueerd?

'Mijn stijl is simpel, *classy* met af en toe een gek item. Ik denk dat ik door de jaren heen vooral simpeler ben geworden. Als student kleepte ik me heel kakkineus. Ik droeg plooirokken tot op de grond, colberts, sjaaltjes om mijn nek, en altijd gouden oorbellen. Het was mijn manier om me af te zetten tegen de alternatieve punk-scene die op dat moment de overhand had op de academie. In mijn *Yes*-tijd (lees: het grungetijdperk) droeg ik jeans met Timberlands en grote, lange overhemden. Bij *Glamour* omarmde ik het "Van Prada tot Zara"-gevoel, en bij *Vogue* droeg ik vaak een jurk met goede hakken en een mooie jas en tas. Dat was mijn uniform. Nu bij *LINDA*. houd ik het simpel, met een trui of overhemd en jeans met *outstanding shoes*.'

Denk je na over wat je aantrekt als je een belangrijke meeting hebt?

'Zeker. Er zijn dagen dat ik in een oude trui naar kantoor ga, maar zo zou ik nooit een klant ontvangen. Als ik belangrijke meetings heb of "de hoofdredacteur" moet spelen, doe ik mijn best. Dat vind ik wel zo netjes en het geeft me ook meer zelfvertrouwen.'

Heb je een advies voor mensen die het lastig vinden om hun eigen stijl te vinden?

'Probeer veel, heb lef en trek vooral geen kleren aan die niet lekker zitten. Je ziet er namelijk het best uit als je je sterk en goed voelt. Geen truitjes zonder mouwen boven de vijftig? Wát een onzin! Je moet vooral aantrekken wat jij aan wilt trekken en waar je je comfortabel in voelt. Dat geeft je kracht en uitstraling. Het maakt mij vaak helemaal niet uit of een outfit mijn smaak is. Ik kan er vooral van genieten als mensen hun best hebben gedaan, er even over hebben nagedacht. Ik denk dat dat het belangrijkste is.'

facts about Karin

FAVORIETE ITEMS?

'Mijn zwarte pak en mijn jeans.'

DUURSTE ITEM?

'De Prada-jurk die ik kocht voor een *Vogue*-feest in het Stedelijk Museum.'

WELK ITEM HEEFT EEN BIJZONDERE BETEKENIS VOOR JOU?

'Ik heb twee jurken van Ronald van der Kemp, speciaal voor mij gemaakt toen *Vogue* vijf jaar bestond. Een droom! Ik heb zelfs de tekeningen nog.'

KLEDINGSTIJL?

'Simpel en *classy* met af en toe een gek item.'

STIJLICOON?

'Carine Roitfeld. Zij ziet er altijd zo Frans, sexy en cool uit.'

HOE SHOP JIJ?

'Online.'

WAAR SHOP JE HET LIEFST?

'NET-A-PORTER en Zara. Altijd als ik daar iets wil kopen, moet ik eerst mijn mandje leeggooien omdat er nog iets in zit van een vorige keer.'

OP WELKE MANIER GEEFT

KLEDING JE ZELFVERTROUWEN EEN BOOST?

'Kleding is een manier om mezelf op te peppen. Juist als ik me afschuwelijk voel doe ik extra mijn best, dan draag ik kleding als een soort schild om mijn innerlijk.'

POWEROUTFIT?

'Een goed zwart pak met hakken en grote oorbellen.'

MUST-HAVE?

'Jeans.'

MOTTO?

'*No guts, no glory.*'

WAT ZIT ER ALTIJD IN JE TAS?

'Een doosje Tic Tac en een zonnebril van Celine. Als ik die kwijtraak, bestel ik meteen een nieuwe.'

DROOM?

'*LINDA*. nog groter maken.'

1 – OVER FRIESLAND

20

Een paar maanden nadat ik was benoemd tot hoofdredacteur van *Glamour*, ontving ik de uitnodiging voor mijn allereerste Chanel-show. Het was 2017, ik was 28 jaar, en door het dolle heen. Chanel was voor mij het meest iconische modemerken, dus uitgenodigd worden voor hun show was het hoogst haalbare. Karl Lagerfeld, de modeontwerper en creatief leider van Chanel, stond bekend om de spectaculaire belevenissen die hij van zijn shows maakte. Zo toverde hij het Grand Palais in Parijs al eens om tot een heus vliegveld-decor, compleet met incheckbalies, koffers en douane, was zijn show ooit een Chanel-supermarkt met schappen vol Chanel-producten, en hij eindigde zijn show een keer met een protestmars waarin de modellen borden met feministische leuzen omhooghielden.

Het was mijn eerste Fashion Week in Parijs en ik was bloednerveus. Ik weet nog dat ik aan Karin Swerink, destijds hoofdredacteur van *Vogue*, vroeg wat ik in godsnaam moest aantrekken, nu ik als hoofdredacteur naar al die shows ging.

‘Vooral dicht bij jezelf blijven,’ antwoordde ze. ‘Je hoeft je niet anders voor te doen nu je hoofdredacteur bent.’

Dus daar ging ik, in een witte jeans en een lichtblauwe jas van Ganni, naar het Grand Palais. In het midden van de ruimte zag ik een enorm ruimteschip staan, met daaromheen een spierwitte catwalk. De show begon en een parade van modellen in kniehoge glitterlaarzen en ruimtepak-achtige jurken marcheerde langs. En in de finale werd zelfs een Chanel-raket gelanceerd, een hele

happening, compleet met het aftellen van tien naar nul en een heleboel rook. Het klinkt misschien overdreven, maar ik werd emotioneel toen ik daar zat. Zo bijzonder vond ik het om daar te zijn. Wie had ooit gedacht dat ik het tot hier zou schoppen? Ikzelf in elk geval niet, toen ik opgroeide in Friesland.

Ik kwam ter wereld op Prinsjesdag, 15 september 1987, en groeide op in Gorredijk, een klein dorp tussen Heerenveen en Drachten. Ik werd Anke Wyp genoemd, naar mijn oma's Aukje en Ypke. Mijn ouders, Tjalle en Hilda, hadden bij elkaar op de middelbare school gezeten, maar ze hadden elkaar na het behalen van hun diploma uit het oog verloren. Mijn moeder was naar Groningen verhuisd om daar Rechten te studeren en mijn vader was bij zijn ouders in Gorredijk blijven wonen, om mee te werken in het familiebedrijf. Jaren later, als begin dertigers, kwamen ze elkaar weer tegen op een bruiloft van gemeenschappelijke vrienden. Wie de eerste versierpoging deed is mij nooit verteld, maar ergens op die dag sloeg de vonk over.

Mijn moeder was een knappe vrouw. Als zij ergens binnenkwam, draaide zich menig hoofd om – en nog steeds eigenlijk. Ongetwijfeld waren er meer kapers op de kust, maar mijn vader was degene die met zijn charme en grapjes haar aandacht wist vast te houden. Ze waren al vrij snel enorm verliefd. Niet lang daarna was mijn moeder zwanger van mij. Omdat het geen optie was dat mijn vader naar Groningen kwam, brak mijn moeder haar studie af en verhuisde ze terug naar Friesland waar ze bij mijn vader ging wonen. En een jaar na mij werd mijn zusje Marijke geboren.

21

Ik groeide op in een wereld van weilanden, paarden en ruimte, vooral véél ruimte. Wanneer ik uit mijn slaapkamerraam keek, zag ik groene velden, zo ver het oog reikte. Niet dat het er saai was, verre van zelfs. Mijn vader runde samen met mijn oom en tante een manege, Dekema Ruitersport Gorredijk. Het was een druk bedrijf, met een paardrijnschool, een grote kampeerboerderij en een winkel voor ruitersportartikelen. We woonden met z'n allen op het enorme erf. Mijn oom en tante met hun twee zoons in het ene huis, wij in het huis ernaast.

Mijn vader had een hekel aan boerenbedrijven waar het rommelig en vies was, dus zodra we konden lopen, kregen Marijke en ik een bezem in de hand gedrukt en hielpen we mee in het bedrijf. Later, toen we naar school gingen, werkten we in de weekenden mee. Producten stickeren in de winkel, friet bakken, muntjes verkopen of colaatjes inschenken achter de bar; er was altijd wel iets te doen.

Hoewel ik opgroeide tussen paarden en al van jongs af aan paardreed, ben ik nooit een echte dierenvriend geweest. De stallen en de paarden